

Deel 1

Aubrey

1

Ik was benieuwd of de trilling lekker zou voelen tussen mijn benen.

De zon scheen op het chroom van een Harley Davidson een paar parkeerplekken verderop, blinkend in de bloedhete middagzon. Ik wachtte tot Maroon 5 klaar was met hun nummer op de radio, gefixeerd op het tweewielige mannenspeeltje terwijl ik in mijn tas viste naar mijn telefoon. Het was een simpele motor: hoogglans zwart en glimmend zilver en versleten lederen zadeltassen met een schedel erop, vlak onder de initialen C.B.

Hoe fijn zou het zijn om erop te rijden? Met de wind door mijn lange haar, mijn armen om een man met een stoer klinkende bijnaam gevouwen en een ronkende motor onder mijn in spijkerbroek gestoken dijen. Beest? Punk? Butch? Nee. Wacht. Pres. Mijn denkbeeldige biker heette zonder twijfel Pres. En hij zou eruitzien als Charlie Hunnam.

Ik keek op mijn iPhone en had zes nieuwe berichten van Harrison. Ik trok een gezicht. Er bestaat sowieso niemand met de naam Harrison die ooit op een Harley zou rijden. Ik gooide mijn telefoon weer in mijn tas, startte mijn volgepakte BMW en wierp een blik achterom naar de achterbank. Door de stapels dozen tot aan het plafond begon ik me wat claustrofobisch te voelen in mijn grote auto.

Een overvolle bus reizigers reed het terrein van het wegrestaurant op. *O, geweldig*. Ik kan maar beter snel mijn lunch gaan halen, anders kom ik hier nooit meer weg. Ik had al tien uur gereden van mijn trip van Chicago naar Temecula in Californië

en met nog minstens twintig uur voor de boeg was ik nu ergens in het midden van Nebraska.

Nadat ik een kwartier had staan wachten op mijn Pepsi en kipstukjes van Popeyes die ik in de auto wilde opeten, ging ik het souvenirwinkeltje binnen. Ik was zo moe en ik had eigenlijk geen zin om nog vijf uur te moeten rijden om een overnachtingsplek te zoeken. Ik gaapte en besloot een paar minuten wat rond te kijken. Ik bekeek wat snuisterijen, pakte toen een Barack Obama-*bobblehead* op en schudde er gedachteloos mee. Ik keek hoe de hysterische glimlach op en neer ging.

‘Koop hem. Je weet wel dat je hem wilt,’ zei een donkere, rauwe stem achter me. Ik schrok en kromp ineen, waardoor de *bobblehead* uit mijn handen gleed en op de grond viel. Het hoofdje brak van de nekveer af en rolde weg.

De vrouw achter de balie riep: ‘Sorry mevrouw, maar daar zult u voor moeten betalen. Twintig dollar.’

‘Hè, verdomme,’ riep ik uit en ik liep achter het rollende hoofd aan. Ik bukte om het op te rapen en achter me klonk de stem weer.

‘En dan te bedenken dat ze zeggen dat hij zo’n goed stel hersens op zijn schouders heeft.’ Het klonk als een Australisch accent.

‘Hé eikel, vind je dit soms grappig?’ vroeg ik voor ik me had omdraaid en de man achter de stem voor het eerst zag.

Ik bevroor.

O shit.

‘Je hoeft niet zo fucking bitchy te doen.’ Hij kreeg een valse grijns om zijn mond en gaf me de onderste helft van Obama. ‘En ja, ik vond dat best grappig, ja.’

Ik slikte en leek niet meer te kunnen praten terwijl ik deze adonis voor me in me opnam. En toch wilde ik die brutale lach van zijn gezicht slaan. Van zijn prachtige, gebeeldhouwde, ruwe gezicht, omlijst door een volle, koperbruine bos haar. *Jezus*. Deze man was niet normaal knap; zo iemand had ik niet verwacht hier te zien. We waren verdomme in een niemandsland in de VS, niet de Australische outback.

Ik schraapte mijn keel. ‘Nou, ik vond het toevallig helemaal niet grappig.’

‘Dan moet je misschien wat minder zuur doen en niet zo zeiken.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Geef maar hier, prinses, ik betaal wel voor dat ding.’ Voor ik antwoord kon geven, griste hij de twee delen al uit mijn hand en ik vervloekte de rilling die door me heen ging toen zijn hand een fractie van een seconde langs de mijne streek. Natuurlijk rook hij ook nog eens heerlijk.

Ik liep achter hem aan naar de kassa en zocht in mijn rommelige tas naar geld, maar hij was sneller en had al betaald.

Hij gaf me een plastic tasje met de gebroken bobblehead. ‘Er zit wat kleingeld in de tas. Koop daar maar een gevoel voor humor van.’

Dat accent.

Mijn mond viel open toen hij de winkel uitliep.

Wat een smartass.

En een ass had hij ook. Een goeie. Ferme, sappige, ronde billen strak in zijn spijkerbroek. Jezus, ik had echt seks nodig, want het leek me weinig te schelen dat deze kerel me net recht in mijn gezicht had beledigd; mijn slipje was zowat nat.

Na luttele minuten in het niets staren richting een plank met Nebraska Cornhuskers-T-shirts, gaf ik mezelf een schop onder mijn kont. Mijn reactie zonet bewees wel dat vermoeidheid me parten had gespeeld; normaal was ik niet zo snel aangebrand. Tijd om de bizarre ontmoeting van me af te schudden en te gaan. Mijn maag knorde en ik kon niet wachten om me tijdens het rijden op de kip te storten. Terwijl ik het gebouw uitliep pakte ik stiekem een stukje uit de doos in mijn tas. Ik hield op met kauwen toen ik hém twee plekken naast mijn auto zag, zittend op precies die motor waar ik eerder over had gefantaseerd.

Ik liep langzaam, in de hoop dat hij me niet zou zien. Maar nee. Toen hij me zag, wierp hij me een overdreven lach toe en zwaaide.

Als een bezetene zocht ik mijn sleutels, rolde met mijn ogen en mompelde: 'Jij weer.'

Hij grinnikte. 'Heb je nou nog een gevoel voor humor gekocht?'

'Nee, ik heb met het wisselgeld wat goede manieren voor je gekocht.'

Hij lachte en schudde zijn hoofd naar me. Toen ging hij met zijn hand door zijn haar, zette zijn glimmende zwarte helm op en startte de Harley. Ik voelde het gerommel door mijn hele lichaam.

Ik stapte in mijn auto, sloeg de deur dicht en keek nog één keer naar hem. Ik zou hem toch nooit meer tegenkomen. Hij knipogde en mijn hart maakte een belachelijk sprongetje.

Ik keek in mijn binnenspiegel hoe hij achteruitreed. Ik had verwacht dat hij zou wegstuiven als een vleermuis uit de hel, maar na een stukje langzaam wegrijden kwam hij abrupt tot stilstand. Hij bleef gas geven om de motor in beweging te krijgen, maar er gebeurde niets. Hij zette de motor uit en deed zijn helm af, haalde gefrustreerd zijn hand door zijn haar en stapte af om te kijken wat er mis was. Ik had gewoon weg moeten rijden, maar ik kon mijn ogen niet van hem afhouden terwijl hij zijn best deed het ding aan de praat te krijgen. *Jemig, wat balen.*

Ik doopte een kipstukje in de honing-mosterdsaus en stopte het in mijn mond, terwijl ik een paar minuten naar het geheel bleef kijken alsof het een kijksport was. Toen pakte hij zijn telefoon en belde iemand terwijl hij heen en weer liep.

Hij stopte zijn telefoon weg, wierp een blik in mijn richting en keek naar me. Ik voelde me betrap en lachte nerveus. Ik wilde niet lachen om de situatie, maar het kwam er gewoon uit. Hij trok een wenkbrauw op, waardoor ik nog harder lachte. Hij kwam langzaam naar me toe lopen met de helm onder zijn arm. Hij klopte op mijn raam en ik deed het naar beneden.

'Vind je dit soms grappig, prinses?'

'Niet echt... misschien.' Ik proestte.

‘Nou, in ieder geval heb je eindelijk je gevoel voor humor gevonden.’

Jezus, zijn accent was sexy.

Hij draaide zijn nek om naar mijn achterbank te kijken en zag alle dozen. ‘Ben je dakloos of zo? Woon je in je auto?’

‘Nee. Ik zit midden in een verhuizing naar een andere staat.’

‘Waar ga je naartoe?’

‘Temecula.’

‘Californië.’ Hij knikte. ‘Ik ook.’

Ik keek naar zijn Harley. ‘Nou, voorlopig ziet het ernaar uit dat jij even helemaal nergens heen gaat. Het zal je straf wel zijn omdat je mij een bitch noemde.’

‘Nou, daar lijkt het wel op.’

‘Dat het je straf is?’

‘Nee, dat je een bitch bent.’

‘Heel grappig.’

‘Weet je wat nog beter is dan straf?’ vroeg hij leunend op het portier, waardoor ik bedwelmd werd door zijn luchtje.

‘Wat?’

Hij bewoog zijn wenkbrauwen op en neer. ‘Karma.’

‘Waar heb je het over?’

‘Kom maar mee en kijk eens naar de achterkant van je Beemer.’

Ik stapte uit en liep om mijn auto heen, om daar een compleet platte rechterachterband aan te treffen.

Wat? Dit kan niet waar zijn.

Met mijn hand op mijn voorhoofd keek ik naar hem en zijn voldane gezicht. ‘Meen je dit serieus? Wist je al de hele tijd dat mijn band plat was?’

‘Het viel me op toen ik je betrapte met kip in je mond en je me uitlachte, ja. Het was best even moeilijk om mijn gezicht in de plooi te houden.’

Ik had geen flauw idee hoe je een band moest verwisselen. Ik geloofde haast niet wat ik hem ging vragen.

‘Weet jij hoe je een band verwisselt?’

‘Natuurlijk. Wat voor man zou ik zijn als ik niet wist hoe je een band verwisselt?’

‘Wil je me helpen? Ik snap dat je geen enkele reden hebt om te willen helpen... na ons woordenwisselingetje, maar ik weet niet wat ik anders moet doen. Ik wil hier niet helemaal alleen zijn vannacht.’

‘Ik heb een vraag voor je.’

‘Oké...’

Hij krabde aan de stoppels op zijn kin. ‘Hoe graag wil je je band verwisseld hebben?’

Ik stapte achteruit. ‘Wat bedoel je precies?’

‘Hé, rustig aan, lieverd. Ik stel echt niet voor om seks te hebben. Je bent mijn type niet.’

‘En wat is jouw type dan wél?’

‘Ik val doorgaans op vrouwen die niet de persoonlijkheid hebben van een draak.’

‘Bedankt.’

‘Graag gedaan.’

‘En wat is er bij jou aan de hand?’

‘Nou, zoals je vast al weet gezien je lachsalvo, heeft mijn Harley momenteel een technisch mankement. Ik heb een onderdeel nodig dat ik niet heb. Ik heb net een sleepbedrijf gebeld. Maar ik heb net als jij een deadline en ik moet naar Californië.’

‘Je stelt toch niet voor...’

‘Jawel. Dat stel ik voor. Als ik jouw band verwissel, laat je mij meerijden.’

‘Laat ik je meerijden?’

‘Me berijden, ja.’

‘Wát zei je?’

‘Jij hoort dingen die er niet zijn.’

Ik schudde mijn hoofd om van de beelden af te komen die ik nu zag. Was ik zo moe dat ik me had ingebeeld dat hij dat net zei, of hield hij me voor de gek?

‘Ik ga geen honderden kilometers rijden met een compleet vreemde,’ zei ik.

‘Het is anders tien keer veiliger dan alleen rijden.’

‘Niet als je een seriemoordenaar bent.’

‘Moet je horen wie het zegt. Jij onthoofdde zonet de president van de VS.’

Ik moest lachen. Deze situatie was behoorlijk geschift.

‘Holy shit, prinses, lachte je daar nou om jezelf?’

‘Je drijft me tot waanzin, denk ik.’

Hij stak zijn hand uit. ‘Dus, wat zeg je ervan?’

In plaats van zijn hand te schudden sloeg ik mijn armen over elkaar. ‘Heb ik een keus?’

‘Nou, je kunt altijd nog vragen of h j je band verwisselt.’

Hij gebaarde naar een grote, eng uitziende man, die naar ons leek te kijken. Deze kerel was het evenbeeld van het monster van Frankenstein.

Ik slaakte een diepe zucht en gaf me over. ‘Oké, oké. Laten we hier wegwezen.’

‘Dat dacht ik al. Zeg alsjeblieft dat je een reserveband hebt.’

‘Ja. Maar dan moet ik wat dozen verplaatsen, dan kun je erbij.’

Hij begon te lachen toen hij de situatie onder mijn achterklep zag. ‘Tering, wat is dit allemaal voor zoi, joh?’

Ik keek hem in zijn ogen en zei eerlijk: ‘Mijn hele leven.’

Ik stapelde de inhoud van mijn kofferbak tijdelijk op de stoep. Hij pakte de band en ging meteen aan het werk.

Terwijl hij bezig was, schoof zijn witte T-shirt omhoog, waardoor ik een glimp opving van zijn bruine, harde buikspieren en een spoortje haar dat zijn broek in liep. Ongewenste spanning bouwde zich op tussen mijn benen. Ik had afleiding nodig, dus ik liep naar zijn motor en ging erop zitten. Ik pakte de handvatten vast en stelde me voor hoe het moest zijn om erop te rijden met de wind door mijn haar. Maar ik zag alleen maar h m voor me, en dat hielp niet echt.

Hij gleed onder mijn auto vandaan. 'Voorzichtig, meisje, het is geen speelgoed.'

Ik wipte eraf en ging met mijn vinger langs de letters op de zadeltassen. 'Waar staat "C.B." eigenlijk voor?'

'Dat zijn mijn initialen.'

'Laat me raden... *Cocky Bastard?*'

'Goed... Ik had je dus mijn naam willen vertellen, maar als je zo bijdehand gaat doen, mag je ernaar raden.'

'Prima hoor, Cocky.'

Hij ging weer op de grond liggen. 'Ik draai deze flinke jongens even vast en dan kunnen we gaan.'

'Flinke jongens?'

'De moeren van je wiel, viespeuk.'

'O.'

Hij ging weer staan en trok zijn shirt omhoog om zijn voorhoofd mee af te vegen.

Damn.

'Dat heb je snel gedaan. Zeker dat hij er goed op zit?'

'Er zitten bij mij wat moertjes los, schat, zoals je straks wel zult merken, maar geen daarvan zit in jouw band.' Hij knipoogde en voor het eerst vielen zijn kuiltjes me op. 'Maar het is wel een goed idee om er morgen een nieuwe band op te laten zetten. Zo'n reservewiel is eigenlijk niet bedoeld voor langetermijngebruik.'

Morgen. Wauw. We gaan dit dus echt doen.

'Dan gaan we maar,' zei ik. 'Ik rij. Ik heb de controle nodig over deze situatie.'

'Wat je wilt,' zei hij.

Ik voelde de spanning in mijn nek terwijl ik achteruit de parkeerplek af reed. Dit ging op zijn minst erg interessant worden. Hij dook meteen op mijn kipstukjes af.

Ik sloeg speels op zijn hand. 'Hé, blijf van mijn eten af.'

'Honing-mosterd? Ik heb liever barbecue.' Hij likte aan zijn duim en ik schold op mezelf om de opwinding die dat veroorzaakte. Dit zou nog een lange rit worden.

Hij lachte en pakte de plastic zak van de souvenirwinkel. 'Heb je hem eigenlijk wel opengemaakt?'

'Nee. Waarom zou ik? Er zit toch alleen een kapotte bobblehead in.'

Hij gaf de tas aan me en zei: 'O ja?'

Met één hand aan het stuur haalde ik de bobblehead uit de tas, die... heel was.

'Wat de... Hoe heb je...?'

'Je leek hem leuk te vinden, dus heb ik voor die andere betaald en er nog een voor jou gekocht. Je was te druk met in je tas zoeken om het te merken.'

Ik glimlachte en schudde mijn hoofd.

'Kijk eens aan. Een oprechte glimlach.' Hij stak zijn hand uit. 'Geef maar.' Ik gaf hem de bobblehead, hij haalde het plastic strookje van de plakstrip onderop en zette hem op het dashboard. Obama's hoofd ging nu op en neer bij elke beweging die de auto maakte.

Ik moest hardop lachen om hoe belachelijk het eruitzag, maar kon tegelijkertijd een warm gevoel om dit lieve gebaar niet onderdrukken. Misschien was hij wel helemaal geen bastard.

Toen hij zijn hoofd liet rusten en zijn ogen sloot, waren we een poosje stil. Ergens langs de I-76, toen de zon de lucht een feloranje gloed had gegeven die zich over de horizon uitstreckte, draaide hij zich naar me toe.

Zijn stem was slaperig. 'Ik heet Chance.'

Na een paar seconden stilte zei ik: 'Aubrey.'

'Aubrey,' herhaalde hij fluisterend, en hij leek mijn naam te overdenken toen hij zijn ogen weer sloot en zijn hoofd wegdraaide.

Chance.